

Réka: A mi otthonunk

Bántalmazó családi környezetből kerültem ki 2022. május 10-én a soproni Napraforgó Lakásotthonba. Eleinte sírtam és nem akartam ott lenni, de idővel rájöttem: nem a nevelők hibája volt, hanem a szüleimé. Ez indította el a belső változásomat.

Megismertem egy fiút, aki tetszett, később kiderült, hogy én is bejöttem neki, de mára már nem kapaszkodom ilyen dolgokba – szeretem és elfogadom magam. A lakásotthonban sok élményt éltem meg (viták, barátságok, tábor, nehézségek) és közben én is rengeteget fejlődtem.

Már nem másoktól várom az elfogadást: tudom, hogy az értékem abból fakad, aki vagyok. Volt pszichológusom, aki sokat segített. Jól tanulok, főleg érettségi tantárgyakból. Tudom, hogy mit akarok: ügyvéd szeretnék lenni és egyetemre járni. A célom a kiváló érettségi és a jövőm. Dolgozni is szeretnék (diákmunka), tervezem a jogosítvány megszerzését is, igyekszem pozitív maradni és támogató emberekkel körülvenni magam.

2024. év végén dolgozói létszámhiány miatt ideiglenes bezárásra került a lakásotthon. Akkor rosszabb helyre kerültem, ahol sok bántás, félelem és nehézség ért, de ott megtanultam hálásnak lenni, átértékelni a dolgokat és óvatosan bízni. Itt is volt egy fiú, akit először utáltam, később barátok lettünk és segítettük egymást. Rájöttem, hogy nem a múltam határoz meg, hanem az, amit kezdek vele. A célom a tanulás, az egyetem és egy stabil, saját jövő felépítése.

A Napraforgó Lakásotthont ezúton szeretném bemutatni:

Ez a ház már régóta üzemel lakásotthonként. Sok gyermek itt nőtt fel, akik mára már felnőttek és sok-sok jó emlék fűzi ide őket. Ezt a házat úgy kell elképzelni, hogy egy modern nagy ikerház, aminek van egy nagy udvara, amely családias környezetben helyezkedik el. A hétköznapiak itt sosem unalmasak, mivel az események sorozata folyamatosan jön.

Reggel mindig én kelek fel legkorábban, mivel hajnalban is szoktam tanulni, a többiek általában 6.00 óra környékén szokták ébreszteni. Felkelés után arcot, fogat szoktunk mosni, mindezek után megreggelizzünk. 7.00 óra felé mindenki iskolába megy. A kisebbeket iskola busszal viszik el az iskolába. Mi nagyok egyedül szoktunk sétálva, busszal menni az iskolába, mivel mindannyian soproni iskolában tanulunk. Télen a betegeket elviszik orvoshoz, gondoskodnak róluk a felügyelők. Mindig van felügyelet! Most lettek új gyerekek is, akikkel nem mindig olyan egyszerű közös nevezőre jutni. Róluk tudni kell, hogy egy gyermekotthonból hozták el őket. Kicsiknek-nagyoknak egyaránt el kell végeznie a házimunkát. Mindig nem tudjuk tökéletesre megcsinálni a feladatainkat, mivel sok a dolgunk és valamikor későn állunk neki. Az egyik kisfiú nem tudott takarítani, de megtanítottam neki, hogy hogyan

kell helyesen seperni. Nem megy neki olyan tökéletesen, de legalább próbálkozik és elvégzi a feladatát. Az elmúlt időben mi választhatjuk ki, hogy ki, milyen házimunkát szeretne végezni. Velem a többiek kedvesek szoktak lenni e téren, mivel tudják, hogy nagyon sok a tanulnivalóm. A régi gyerekekkel sok helyzetben kiálltunk egymásért. Támogatni és ösztönözni is szoktuk egymást. A hangulat szokott komor, vidám és szomorú is lenni. Sok veszekedés van és még nagy valószínűséggel lesz is, de az öröm, az együtt töltött pillanatok mindennél jobban számítanak.

Napi ötször eszünk. Az iskolaidőben reggelit, tízórait, uzsonnát és vacsorát kap mindenki, hisz az iskolában kapunk ebédet. Hétvégente, iskolai szünetben együtt szoktunk ebédelni és vacsorázni is. Gyakran beszélgetünk egymással, történeteket mesélünk, hülyéskedünk, bénázunk. Sok-sok nevetés, jó illatok és hangzavar veszi körül az étkezőasztalt. Hetente többször készítünk együtt süteményeket is, olykor a felügyelők is meglepnek minket vele. Főzésnél sincsen határ, gyakran segítünk a felnőtteknek, néha ügyetlenkedünk, de ezeken jót nevetünk, és utána kicsit szomorúan takarítunk el magunk után, mivel véget ér a móka. Sütés közben időnként kísérletezünk és új dolgokat próbálunk ki együtt. Van olyan, amikor nem úgy sikerül, ahogy szeretnénk, odaég, túl sül, fura íze lesz stb. Ilyenkor az aznapi felügyelő megvigasztal, poénosra veszi, viccelődik velünk, hogy ne csüggedjünk el, jobb kedvre derüljünk.

Ez a ház összesen 12 gyereket tud befogadni, de most csak 8-an vagyunk. A házban havonta tartunk a felnőttekkel lakógyűlést, ahol közösen megbeszéljük a házirend szabályait és a konfliktusokat, problémákat. A gyűlésen mindenki szabadon elmondhatja a véleményét és közösen döntünk. Ez sokat segített abban, hogy nyitottabbak legyünk egymás felé és együtt fejlődjünk a döntéshozásban, és az együttélésben.

Minden évben megyünk táborozni. Nyaraltunk már Zánkán, ahol sokat strandoltunk együtt, pihentünk, buliztunk és rengeteg programon részt vettünk. A nyár utolsó pillanatait jól kihasználtuk, sok csalafintaságot csináltunk. Jártunk már Sárszentlőrincen a Cseresznye Gyermekotthon lakóival és felnőttjeivel, ami nagyon jó volt. Ott napközben pingpongoztunk, hülyéskedtünk és közben sokat nevtünk. Este süttünk szalonnát a tábortűz mellett. Másnap az ebédet bográcsban főztük meg, ami lecsó volt. Tavaly Balatonszemesen nyaralt a csoport, ami igazából már átcsúszott szeptember első hetére. Ezen én sajnos nem tudtam részt venni, mert akkor kezdtem a középiskolai tanulmányaimat, így az iskola nem engedélyezte a távollétemet. Már az idei nyarat is elkezdte tervezni a nevelő, idén is megyünk táborba és nyárbúcsúztatóként Sárvára vagy Bükfürdőre megyünk fürödni.

Az ünnepek örömteliek és változatosak, ilyenkor mindenki nyugodtabb, mivel készülünk az adott ünnepre. Adventkor karácsonyi dekorációval, karácsonyfával és égőkkel díszítjük fel az egész házat. Újévkor gyermekpezsgőt iszunk, zenét hallgatunk, nevetünk és szórakozunk.

A lakásotthonban 18 éves korunkig maradhatunk, ezután pedig lehetőségünk van utógondozó otthoni elhelyezést kérni, ahol további segítséget kapunk az önálló élethez.

Pár kép a mindennapokból:

A pillanatképek sütés közben, illetve utána készültek.

Az utolsó kép azon az estén készült, amikor iskolabálba készültünk az otthonban.

